

Штефан Ремиц

РАНО ЈУТРО

још изјутра избистрила се река
и нарасла изнад колена
нагим праљама које су се с њом
миловале под слапом.

биле су скроз мокре и узбуркане.
трчале су и разметале се.
привеслали су женици
и тајанствено се смејали

у рукама узбуркане воде.
једна праља је остала,
кад су сви одвеслали
с крицима и смехом.

легла је у песак и плакала.
са страхом је чекала ново јутро
јер с водом није умела да се игра
нити је знала шта ће са својим младим телом.